

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **F. Ř.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2019, čj. 16 Ad 93/2018-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město (dále jen „OSSZ“) od 12. 10. 2017 uznán invalidním pro invaliditu prvního stupně, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 40 %. Nebyl mu však přiznán invalidní důchod, protože nesplnil podmínku potřebné doby pojištění (v rozhodném období získal pouze 2 roky a 152 dní místo potřebných 5 let). Žalovaná následně zamítla námitky proti tomuto rozhodnutí. Žalobce se proto žalobou domáhal přiznání výplaty invalidního důchodu u krajského soudu.

[2] Krajský soud si nechal vypracovat znalecký posudek, podle kterého byl žalobce stížen invaliditou prvního stupně, a to od 2. 2. 2017 (ode dne žalobcova neurologického vyšetření). Platnost invalidity byla stanovena trvale. Z posudku vyplynulo, že žalobce není schopen fyzicky těžké práce, při níž se nakládá s těžkými břemeny, práce ve vynucené poloze a v nepříznivých klimatických podmínkách. Kvůli tomu, že se rozcházela data vzniku žalobcovy invalidity určená posudkem OSSZ a posudkem vypracovaným v řízení před krajským soudem, soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná podle soudu musí znovu zkoumat, zda s ohledem na nově stanovené datum vzniku invalidity žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění podle § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí s tím, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalované pouze kvůli odlišným datům vzniku invalidity. Podle něj měl soud konstatovat, že stěžovateli měl být vyplácen invalidní důchod. Potřebnou dobu pojištění totiž stěžovatel nezískal kvůli svému pobytu ve vězení, během něhož nemohl pracovat.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 102 s. ř. s. *je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.* Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. platí, že kasační stížnost, která směřuje jen (...) proti důvodům rozhodnutí, je nepřipustná.

[5] Podmínkami přípustnosti kasační stížnosti se podrobně zabýval NSS v usnesení ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33. Usnesení rozlišuje objektivní a subjektivní přípustnost. Podmínky objektivní přípustnosti jsou v tomto případě splněny, protože je ze zákona možné podat kasační stížnost proti rozsudku, kterým se ruší rozhodnutí žalované. Zčásti jsou splněny i podmínky subjektivní přípustnosti, neboť kasační stížnost podal účastník řízení o žalobě. Jak však již konstatoval první senát, „*subjektivní přípustnost kasační stížnosti se nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodující přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí*“.

[6] Ze stěžovatelovy argumentace obsažené v kasační stížnosti plyne, že nebrojí proti výroku rozsudku krajského soudu, ale proti jeho odůvodnění. Názory soudu vyjádřené v odůvodnění se nemusejí shodovat se stěžovatelovými představami o tom, jak by měly být uspokojeny jeho požadavky v rámci správního i soudního řízení, přesto však není možné napadat kasační stížností toliko odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Z procesního hlediska totiž krajský soud nemohl formulovat pro stěžovatele příznivější výrok, než je zrušení rozhodnutí žalované. Nelze proto říci, že by rozsudkem krajského soudu vznikla stěžovateli újma na jeho právech.

[7] V dalším řízení bude žalovaná postupovat podle závazného právního názoru vysloveného krajským soudem. Pokud bude stěžovatel nespokojen i s jejím novým rozhodnutím, může proti němu opětovně podat žalobu.

[8] Soud tak uzavírá, že stěžovatel není oprávněn napadat rušící výrok krajského soudu opravným prostředkem (srov. též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS), a odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu